

Изпепелени

Трета книга от трилогията „Чисти“

Джулиана
Багът

Превод от английски
Ангел Ангелов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Burn*

Copyright © 2014 by Julianna Baggott

Превод Ангел Ангелов

Редактор Светлана Маринова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано във „Фолиарт“ ООД, Добрич, 2014

ISBN 978-954-27-1220-6

Пролог

БРАДУЕЛ

Знае какъв ще е краят. Може да го види почти толкова ясно, колкото и началото.

– Ще започна оттам – прошепва той към вятъра.

Усеца крилете си тежки. Перата се разрошават от някакво течение зад гърба му. Налага му се да прибере крилете си срещу вятъра, докато върви през стърнищата към стръмните скали. Иска му се да се върне назад и да се скрие, превръщайки се в малкото момче, което беше някога.

Никога на никого не беше казвал това.

Не беше спал по време на убийството на родителите си, но му се искаше да е било така.

След като мъжете бяха нахлули в къщата им, го бяха събудили звуците от боричкането и виковете на майка му – вероятно точно преди тя и баща му да бъдат застреляни. Бяха предупредили Брадуел, че някой може да нахлуе в дома им. Той скочи от леглото и се скри под него.

Видя върховете на нечи ботуши изпод кувертюрата на кревата. Те спряха за момент и тогава един от убийците – човекът, който се готвеше да убие и него – коленичи, повдигна кувертюрата и лицата им се озоваха едно срещу друго.

Брадуел не помръдваше, не смеейки да си поеме дъх. Лицето на мъжа беше издължено и ъгловато, с леко изкривена долна челюст. Очите му бяха сини.

Той остана така известно време и накрая пусна кувертюрата.

– Момчето вероятно е отишло да спи при някой приятел – каза той на другия мъж с него.

– Провери ли стаята?

– Проверих проклетата стая!

Брадуел ги чу да си тръгват, но въпреки това не излезе. Остана под леглото и се престори, че спи. Представи си, че сънува. След това отвори очи. Онова, което последва, беше частта, за която признаваше, че се е случила. Слезе в кухнята като всяка друга сутрин – това беше всичко, което мозъкът му успя да направи. Когато родителите му не се появиха, той ги извика и едва тогава започна да се паникьосва. Накрая намери телата им, които все още бяха в леглото.

Можеше да изтича при тях, когато майка му беше извикала, но вместо това се скри. Каза на Преша, че е спал по време на убийствата и искаше да повярва, че това е истината. Всъщност това беше първият път, когато трябваше да умре, но далеч не и последният. Фактът, че все още е жив, беше чиста случайност.

Брадуел се изкачва по камъните към ръба на скалите. Тъмно е, но луната е ярка. Той широко разперва криле и се навежда срещу вятъра. За момент си помисля, че вятърът ще отслабне, той ще падне надолу и ще полети.

Но той не притежава криле, които да го удържат.

Да полети. Това не е краят.

Краят е пепел и прах.

Трябваше да се превърне в мъченик като родителите си.

Беше получил назаем това време, което да прекара с братята си – Ел Капитан и Хелмут. Никога не му е било писано да се влюбва или някой да го обича като Преша. Когато мисли за нея, сякаш някой изтръгва сърцето му от гърдите. Можеше да умре заедно с нея върху замръзналата земя на онази гора. Можеше да умре заедно с братята си и кръвта им да се смеси. Но не това беше неговият край.

Тук, върху стръмните скали, той вижда края – как лежи с разкъсани гърди върху земята, сред пепелта и прахоляка на родната си земя. Истината се издига от тялото му като дълга, разгъваща се панделка, опръскана с кръвта му.

Как ще се случи? Кога?

Знае само, че не остава много време.

Вятърът плющи в крилете му и той има чувството, че се спуска стремглаво към този миг. Или пък краят му бърза да се срещне с него? Този път няма да се крие. Този път ще се затича към вика.

Преша

Ключ

Стаята на Преша е заключена. Надзирателите идват и си отиват с подрънкващи връзки ключове. Колко ли стаи има? Къде ли е Брадуел? Къде са Хелмут и Ел Капитан? Къде са нещата ѝ – мускалът и формулата?

Надзирателите никога не отговарят на въпросите ѝ. Пожелават ѝ да се оправя бързо. Тя им казва: „Не съм уморена“. Казват ѝ да си почива. Тя им отговаря: „Не мога да спя“. Те се усмихват, кимат и ѝ посочват алармените бутони, поставени върху всяка от стените на стаята ѝ. „Натисни тук, ако случаят е спешен.“ Надзирателите също носят огърлици със закачени на тях бутони за спешни случаи. Но тя не знае какъв спешен случай да очаква. Когато ги пита, те ѝ отговарят: „Просто за всеки случай...“.

– Какъв случай?

Не ѝ казват.

Всеки ден е един и същ. Минават твърде много дни, за да може да ги преброи. Минават седмици, може би е минал вече почти месец.

Всички надзиратели са жени, златисти на цвят, и всички сякаш почти блестят отвътре. Дали е заради светлината от камината, или защото толкова много от тях са бременни? Нали бременните жени са озарени от някаква вътрешна светлина? Повечето имат издути коремни, които стърчат над бедрата им.

Но не само надзирателите са златисти. Децата отвън, на полето, също са такива. През целия ден на различни интер-

вали от време ги изпращат навън да си играят. Имат пръчки, топки и мрежи, опънати върху колове, забити в студена та земя. Всички са златисти, сякаш са били натопени в нещо с лек металически оттенък, и нямат сраствания, белези или следи. Просто кожа. Алармите се люлеят върху палтата на гърдите им.

Надзирателките носят на Преша подноси с храна – топъл бульон, овесена каша и високи чаши със студено мляко, което е много, много бяло и в него няма и една точица пепел. Пепелоядите са навсякъде, плъзгат се по лъжиците, по ръба на металната вана, отвътре и отвън по стъклата на прозорците. Имат гърбове като на бръмбари и леко проблясват с цветовете на дъгата. Сякаш работят и през деня, и през нощта и са устойчиви на студа.

Една от надзирателките ѝ каза, че са били специално създадени така, че да използват единия чифт от деликатните си ръце, за да тъпчат пепелта в миниатюрните си усти. „Да положат едно ново и чисто начало“ – допълни тя.

Те са причината небето зад прозореца да има синкав оттенък, вместо да е сиво. Заради тях чаршафите, калъфките на възглавниците и дори ситният гъши пух, изпаднал от юргана, често са ослепително бели. Преша не си спомня някога да е виждала нещо толкова девствено чисто.

Всичко в стаята ѝ е поддържано в изрядна чистота. Сменят чаршафите ѝ всеки ден. В съседната баня винаги има ново калъпче сапун. Някой дори маха отскубнатите косми, насъбрали се върху четката ѝ за коса – всяка сутрин тя е чиста.

Тя плъзва пръст по прозореца и след това поглежда през него. Може да види древна наклонена каменна кула, като че ли огънала се под поривите на вятъра, странни, движещи се тежко, зверове с големината на крави, но с дебела, сякаш гумена кожа без косми. Някои от тях имат бивни и се скитат надолу по обвития в мъгла склон. Зад стадото се намира въздушният кораб, покрит от хълм зеленина. *Лозите* са го погълнали.

Дали някога ще се върнат отново у дома? Дали домът им изобщо съществува? И сега – след всичко, което се беше случило, след всичко, което беше сторила – заслужава ли да има

място, което да нарича свой дом? Брадуел и неговите тежки криле – тя му стори това. Иска ѝ се да може да върне нещата такива, каквито бяха преди. Но вече няма връщане назад.

Да сложиш ново и чисто начало.

Но какво да сториш, когато не можеш да започнеш на чисто?

Дали някой работи по въздушния кораб? Дали Брадуел, Ел Капитан и Хелмут са възстановили достатъчно силите си, за да могат да пътуват? Дали Брадуел някога ще ѝ прости?

– Това е загуба на време – на няколко пъти беше загубила търпение и се бе разкрещяла на надзирателките. – Трябва да се върнем у дома! Хората се нуждаят от нас.

Те се усмихват, кимат и посочват алармите на стените.

През нощта, когато в стаята ѝ стане тъмно, алармите светят в червено и тя чува воя. Разнася се всяка нощ – кучета в далечината. Вълци, лисици или койоти? Какви ли виещи кучета можеше да има по тази земя? Понякога ѝ се иска кучетата да дойдат по-близо, заплашвайки да я разкъсат. Може би иска да бъде разкъсана на парчета и да изчезне.

Събужда се и се чувства по един и същи начин. Иска чувството ѝ за вина да бъде разкъсано на парчета, погълнато и да изчезне. Брадуел. Сега си мисли за него. Стаята ѝ е обагрена от светлината на утрото. След като инжектира серума в птиците на гърба му и крилето му бързо и лудо започнаха да растат, докато ребрата и раменете му също се разширяваха, той попита:

– Какво ми стори?

Сега тя знае, че го е предала. Той не искаше да бъде спасен от съдържанието на мускала – лекарството, което някой ден можеше да доведе до *пречистването* на *оцелелите* от всичките им белези и сраствания. Той искаше да умре *чист* според собственото си разбиране за тази дума, но тя не можеше да му позволи да го направи.

Тя лежи в леглото си сама и все още е сънena. Спомня си времето, прекарано с Брадуел върху твърдия под на каменния подлез. Грубите му и топли ръце, обхванали лицето ѝ. Сякаш за пръв път в живота си беше напълно жива – жива с всяка клетка на тялото си. А сега нещо вътре в нея като че ли беше мъртво. Чувства се празна. Брадуел я мрази. Тя мрази

самата себе си. Би сторила всичко, за да спечели отново доверието му, но знае, че станалото е необратимо.

От философска гледна точка разбира защо той смята за противна идеята за премахването на срастванията му и заличането на белезите – той не иска да изтрие миналото, греховете на Купола. Но тя не разбира защо няма дори и една малка частичка дълбоко в него, с която да иска отново да се почувства завършен и цял.

Тя докосва белега от вътрешната страна на китката си – тънката, набръчкана линия, където синтетичната кожа на главата на куклата се съединява със собствените ѝ нервни окончания. Когато беше на тринадесет, тя се опита да отреже главата на куклата и заедно с нея ръката си. Спомня си усещането от ножа върху кожата. Болката беше остра. Беше нещо, което тя контролираше, а не нещо, което ѝ се случваше. Тя обича да контролира нещата. Дали си е мислела, че ще е по-добре, ако има чукан вместо ръка? Дали изобщо е мислела? Едва ли. Искаше само да се отърве от куклата.

Все още го иска. Мускалът и формулата я приближават с една стъпка по-близо до тази възможност, но Барт Кели конфискува онези неща, за изравнянето на които всички те бяха рискували живота си. Ако тя можеше да ги върне обратно в Купола, където все още има учени, работещи в лаборатории, това щеше да помогне не само на нея. Не. Можеше да има бъдеше, в което всички *оцелели* са отново цели и завършени.

Тя разтрива кокалчетата си, скрити вътре в черепа на куклата, и плъзва пръсти нагоре по ръката си. Тя иска да бъде цяла отново. След всичките тези години кой не би го искал?

В ключалката изтраква ключ. Бравата се завърта. Утрото е ярко.

Преша сяда изправено на ръба на леглото и чака.

Феделма е единствената надзирателка, чието име знае. Тя е началник на останалите надзирателки и захваща косата си във формата на два рога. Тя е по-силна и може би затова ѝ е позволено да говори повече. Преша изпитва облекчение, че я вижда.

Феделма също е бременна. Не ѝ е лесно да се движи – коремът ѝ е опънат като барабан, а тя не е млада. Косата на сле-

поочията ѝ сивее. Кожата около очите ѝ леко се набръчква, когато се усмихва. Тя отваря широко тежката врата с една ръка, докато носи с другата калаен поднос.

– Спа ли? – пита тя.

– Почти не – отвръща Преша и минава направо на въпроса, който я интересува. – Искам да се срещна с Барт Кели. – Не го беше виждала от първия ден – онази бъркотия от шумове, тръни, кръв и криле, когато всички те бяха натоварени на една каруца и докарани тук. – У него има неща, които ми принадлежат.

– Той държи на думата си – казва Феделма и оставя подноса на нощната масичка. – Ще ти разкаже всичко, когато му дойде времето.

Всичко. За майка ѝ и баща ѝ? За миналото ли? Барт Кели беше един от *Седемте*. Бил приятел на родителите ѝ, когато всички те са били млади. Знае повече за тях, отколкото тя някога ще узнае. Сега това, че тя се е надявала да открие баща си тук, ѝ се струва невероятно. Той ѝ липсва, макар че изобщо не го познава.

– А въздушният кораб? Просто така ли ще го остави да стои, покрит от *лозите*?

– Засега те го скриват. Така той ще е в безопасност от хищниците и шайките крадци. Ето защо *лозите* са създадени да бъдат месоядни – това е защита.

Създадени да бъдат месоядни? – мисли си Преша.

Вероятно някъде има лаборатории и развъдници...

Феделма се протяга и хваща внимателно Преша за китката – не тази с главата на кукла, а другата. Феделма се плаши от куклата – смущава я начинът, по който тя се е сраснала с юмука на Преша, макар да се опитва да се преструва, че това не е така.

– Какво правиш? – пита я Преша.

Феделма навива ръкава на пуловера ѝ и разкрива ръката ѝ.

– Виждаш ли? Кожата ти е започнала да става леко златиста – казва тя. – Храната ти е смесена с химикал, който отблъсква *лозите* – миризма, която се разнася от кожата ти.

Сега и Преша го забелязва.

– Хората не харесват да ги тровят – казва тя.

– На хората не би им харесало и да бъдат удушени или разкъравени до смърт от бодливите *лози*.

Това е истина. Преша беше видяла как *лозите* за малко не убиха Брадуел, Ел Капитан и Хелмут.

– Яж – казва Феделма и побутва подноса към Преша.

– Защо никой не ми казва нищо за алармите? От какво се страхувате?

Феделма разтрива ръцете ѝ, сякаш са замръзнали.

– Не говорим за това – тя отива до прозореца.

– Чух воя.

– Дивите кучета са наши. Помагат ни да се чувстваме в безопасност.

– Защо просто не говориш с мен? Защо не ми разкажеш истината?

– При нас никога не са идвали непознати. Не знаем как да се държим с тях, освен като с нещо чуждо, което може би е заплаха.

– Аз приличам ли ти на заплаха?

Феделма я поглежда, но не отговаря:

– Един от вашите започна да обикаля наоколо. Не зная как е получил разрешение. Когато пристигнахте, той беше най-зле. Може би изобщо не е получил разрешение и въпреки това е там, навън. Виждам го вече два поредни дни.

Преша се изправя и бързо отива до прозореца:

– Брадуел?

Феделма кима:

– Все още не стои съвсем сигурно на краката си ...

Опитомените животни са били отведени другаде, но децата са там и тичат с топки и пръчки. Повечето играчки изглеждат нови, както шапките и шаловите им. Коледа току-що е отминала. Дали са ги получили като подаръци? Те крещат и подсвиркват. Една малка група деца пеят и правят заедно жестове с ръце.

Едно малко момиче в яркочервен пуловер заобикаля групите. Тя притиска към гърдите си кукла. Преша си представя себе си на тази възраст със своята собствена кукла – онази, която завинаги се беше сраснала с юмурука ѝ. Някога е била

нова – очите ѝ са блестели и са се затваряли едновременно. Да бъдеш нов. Да се *чувстваш* нов. Тя не може да си го представи...

Друго момиче отива при онова с куклата – двете са еднояйчни близначки. Хващат се за ръце и продължават да вървят.

Толкова много деца, толкова малко възрастни. Заселват земята отново. Трябва да го правят. Къде е Брадуел?

– Сега виждаш ли го? – пита Преша.

– Не – отвръща Фелделма, – но той е някъде там, отвън.

– Аз също трябва да изляза – казва Преша.

Фелделма поклаща глава:

– Трябва да се храниш. Трябва да спиш. Ако искаш да укрепнеш, трябва...

– Трябва да го видя със собствените си очи – Преша отива до вратата, която Фелделма е забравила да затвори след себе си.

– Не! – провиква се Фелделма. – Преша! Спри!

Но Преша вече е излязла през вратата и се затичва по коридора. Открива стълбище и краката ѝ трополят надолу по стъпалата. Чува Фелделма след себе си.

– Преша! Недей!

Трябва ли да тича, докато е бременна? Изобщо на колко ли години е?

Преша стига до тежка врата, водеща навън.

Въздухът е режеш и влажен. Тя бързо преминава през множеството от деца, всичките златисти на цвят. Една група играе някаква игра, при която някои деца са застанали в широк кръг, докато други неспирно се въртят вътре в кръга:

В огледалото погледни!

Внимателно потърси!

Виж се ти! Виж се ти!

И последен не бъди!

Децата от кръга крещят песента и след това онези по средата, които са замаяни от въртенето, започват да гонят другите, разпръсквайки се из тревата във всички посоки.

Другите обаче, които не играят играта, спират и гледат Преша. Сега, когато е сред тях, тя забелязва още една двойка близначки. После още един, които изглежда съвсем същия

като другите двама. Никога преди това не е виждала трима близнаци. Въпреки това, не иска да ги зяпа, защото самата тя не обича да я зяпат.

Едно момче със смолисточерна коса крещи „Вижте!“ и сочи ръката с глава на кукла. Преша отказва да я скрие.

– Тихо, момче! Върви да си играеш! – кара му се Фелделма, която пухти зад гърба ѝ.

Преша се насочва към каменната кула – трябва ѝ място, откъдето да се вижда по-добре. Децата ѝ напомнят за това, какви може би са нещата в Купола. Въздухът, който може да се диша, липсата на деформации, белези и сраствания. Зачудва се къде ли е сега нейният полубрат, Партридж. Той се върна в Купола да се предаде. Дали е намерил хора, които да му помогнат да намери начин да сваля баща си от власт? Дали ще си спомня за онези, които страдат отвън? Дали ще постъпи както трябва? Дали Преша постъпва както трябва, стоейки затворена тук и губейки ценно време? Дали Барт Кели ще удържи на думата си?

– Не трябва да си навън! – крещи Фелделма след нея. – За теб има строги заповеди да стоиш вътре и да се възстановяваш! Ако Барт Кели разбере за това, няма да е добре. Не ме ли слушаш?!

Преша тича по останалия път до кулата. Дробовете ѝ парят от студа. Изкачва се нагоре по малкото кръгло стълбище, като взема по две стъпала наведнъж, и се издърпва нагоре по парапета със здравата си ръка. Притиска главата на куклата към гърдите си, сякаш тя може да чуе оглушително туптящото ѝ сърце.

Кулата е кръгла, с островръх покрив. Тесните прозорци са просто рамки без стъкло. Вятърът нахлува през тях. Камъкът, покрит с петна хлъзгав мъх, е студен и износен от влиянието на времето. Тя спира при един от прозорците и поглежда навън. Вижда носеща се на талази мъгла и въздушния кораб от нова гледна точка. *Лозите* шумолят и корабът сякаш леко се олюлява нагоре-надолу. Дали *лозите* са се вкопали толкова надълбоко, че карат кораба да се тресе? Дали не са го нападнали някакви вредители? Дали изобщо ще се махнат някога от тук? Без въздушния кораб това е невъзможно.

Тя се придвижва бързо до следващия прозорец. Вижда няколко непознати за нея животни, заврели муцуните си в тревата, близо до една скалиста издатина.

Чува ботушите на Фелделма по стълбището. Преша се обръща и жената се появява пред нея, дишайки тежко.

– Трябва ли да тичаш след мен в твоето състояние? – укорява я Преша.

– А ти трябва ли да тичаш наоколо в *твоето* състояние? – отвърща ѝ Фелделма. И двете са излезли от главната къща без палта. Фелделма притиска силно ръце към гърдите си, върху корема. Вятърът подхваща тънките косми, изплъзнали се от двата остри кока върху главата ѝ.

– Защо си мислиш, че ми *има* нещо? – пита Преша. – Брадуел, Ел Капитан и Хелмут – те са тези, които едва не умряха. Не аз.

– Те са наранени от тръните, но твоят случай е донякъде по-сериозен. При теб е наранено сърцето.

Преша се сепва:

– Не зная за какво говориш.

Но всъщност знае. Болката е вътре в нея като тежък камък, сложен върху гърдите ѝ. Чувство за вина, загуба и предателство. Тя отива до следващия тесен прозорец и поглежда навън. Вижда само небе, земя и далечни дървета. Един пепелояд пълзи между плътно наредените един до друг камъни. Тя го побутва с върха на пръста си.

– Трябва да се излекуваш отвътре – казва ѝ Фелделма. – Това отнема време.

Очите на Преша са пълни със сълзи. Тежестта е толкова голяма, че ѝ е трудно да диша. Дробовете ѝ сякаш ще се пръснат и усеща остра болка в гърдите.

– Кели иска да се срещне с вас днес. С всички вас.

– Защо не ми каза по-рано?

– Не трябваше да ти казвам – въздъхва тя. – Той ще ти помогне, но ще поиска нещо в замяна.

– Какво?

Фелделма не отговаря. Тя накланя глава към прозореца. В този миг настъпва тишина. Чуват се само децата, които играят на полето, и вятърът.

– Ето го човека, когото търсиш – казва Феделма и се отдръпва от прозореца. – Ела да видиш.

Преша бързо се приближава.

Брадуел върви надолу по хълма през гъстата трева. Прегърбен е под тежестта на три чифта тежки криле, стигащи чак до петите му. Краищата на крилето се носят след него. Още не е свикнал с тежестта на крилето и острите смени на посоката на вятъра го блъскат силно. Крилето го правят тромав, непохватен и несигурен – прилича на жребче, което се опитва да свикне да се държи на краката си. Винаги верният му Финън го следва. Черната кутия на тялото му е окачена върху тънките му крака със закачени на тях колела, които оставят след себе си тясна ивица сплескана трева.

Тя си спомня спринцовката в треперещата си ръка и как инжектира всяка една от трите малки птици, заровени в гърба му. Той искаше да умре така, както сам реши. Тя го лиши от това. И въпреки това, той е жив. Сърцето в гърдите ѝ бие като барабан. Каквото и да се случи, тя няма да му се извинява за това, че го е спасила. Не би могла да го направи. И той никога няма да ѝ прости за това.

Той спира и за момент тя се чуди дали не е усетил поглед да ѝ върху себе си, но не се обръща към нея. Вдига поглед към небето и птиците, които кръжат над главата му. Все още е блед от загубата на кръв, но челюстта му е здраво стисната, а очите твърди като стомана. Поема си дълбоко дъх и гърдите му се разширяват. Докато наблюдава плавния полет на птиците, едно от крилето му потрепва едва доловимо.

Обърни се! Обърни се и ме погледни! – подканя го тя. – *Аз съм тук.* Но той се прегърбва отново и продължава да върви срещу вятъра.

Партридж

СКРЪБ

Понякога се надига в гърлото му. Убива го. Понякога дори отваря устата, сякаш наистина се готви да каже на някого: *Убих баща си. Водача, когото обичате – Уилъкс, вашият спасител, убих го.* Но след това гърлото му се свива.

Разбира се, не може да каже за това на никого друго освен на Лайда. След като ѝ го призна, му олекна, но само за кратко. Вижда я на всеки няколко дни и прекара Бъдни вечер с нея. Оттогава мина почти цял месец. Сутринта на Коледа те се събудиха и си размениха малки подаръци в красивия ѝ апартамент – онзи, който ѝ беше уредил на Второ горно ниво. Това беше първото нещо, което направи, когато правомощията на баща му му бяха прехвърлени. Изкара Лайда от медицинския център и сега имаше хора, които да се грижат за нея и за бебето, което растеше в нея. *Тяхното* бебе.

Изненадан е от това колко оглушително може да звъни една тайна в главата му: *Убих го.* Обаче това не е просто тайна. Знае го. Това е убийство. Убийството на неговия собствен баща.

Партридж седи в преддверието до главната зала, откъдето чува опечалените, започващи да се изреждат в редица. Те сподавят скръбта си, но доста скоро тя ще се отприщи. С всички тези тела, натъпкани вътре, ще стане шумно и задушно и Партридж ще трябва да приеме съболезнованията им и цялата им извратена обич към баща му.

Партридж не се изненадва, когато Форстийд влиза в стаята. Известно време той е бил лицето на ръководството на

Купола и присъства на повечето такива церемонии. Откакто усетил здравето си влошено, бащата на Партридж го използвал като кукла на конци и Форстийд несъмнено очаква да замени Уилъкс след смъртта му. Разбира се, той не обича Партридж.

Форстийд не е сам. От двете му страни вървят Пърди и Хоп, които работят за него. Всички те поздравяват и сядат на масата от махагон срещу Партридж. Партридж е облечен в един от черните си погребални костюми. Вече има седем такива – по един за всеки ден от седмицата.

– Надявах се да поговорим за няколко минути – казва Форстийд.

– Е, бих искал да зная още колко възпоменателни служби ще има – казва Партридж.

Все едно е на турне с урната на баща си – нещо като турне на скръбта. Най-лошата част е изтърпяването на хвалебственията. Някои от говорещите разказват как баща му е спасил всички тях от това да станат *несретници* – онези унижителни и жалки подобия на хора без душа, в които не е останало нищо човешко. Той си казва, че ще може да промени отношението им, когато му дойде времето. Преди известно време каза на Лайда, че ако тези хора срещнат *несретница* като Преша, всичко ще се промени. Но всичко това го разболява и тревожи.

– Много ли ти идва? – пита Форстийд и вдига глава. – Имам предвид, да се справяш с личната си скръб сред цялото това преклонение към баща ти? Сигурен ли си, че ще можеш да се справиш?

Форстийд умее да се изразява двусмислено – Партридж не може да не му го признае. Дали не долавя сарказъм в забележката му за *личната мъка* на Партридж? Дали не намеква, че той не скърби достатъчно? Може би подозира, че Партридж е убил баща си? Или пък просто го нарича „слабак“?

– Просто искам да се захвана с работа – казва Партридж, – с работата, която баща ми искаше да върша.

Той отпуска брада върху гърдите си и разтрива челото си, за да скрие за момент очите си, защото в тях са се появили сълзи. Истина е, че уби баща си и не съжалява за това, но освен

това баща му му липсва. Това е извратената част. Партридж го обичаше. На един син му е позволено да обича баща си, независимо от всичко, нали? Партридж мрази бързото връхлитане на емоциите – чувството на вина, страхът, че ще го разкрият, и тъгата ...

Пърди проверява графика в ръчното си устройство.

– Хората все пак се нуждаят от публичен траур – казва Форстийд.

– А какво ще кажеш да има и малко *личен* траур? – отвърща Партридж. – От културна гледна точка мисля, че доста ни бива в това да съдържаме емоциите си.

– Баща ти искаше да има време за обществен траур – отбелязва Форстийд.

Понякога Партридж си мисли, че Форстийд може би е мразел баща му. Тъй като винаги е бил втори след него, не може да не му е завиждал за властта, която е имал.

– Но тази церемония е различна – намесва се Пърди.

– Какво ѝ е различното?

– Споменах го в последния си доклад – натъртва Форстийд.

Той непрекъснато дава доклади на Партридж – дебели купчини листове, изпълнени с актуална бюрократична информация и изписани плътно с безсмислици („До този момент се счита, че гореспоменатият се е въздържал и противопоставял на изпълнението на горепосочените задължения...“). Не може да се насили да чете тези доклади.

– А, добре – казва Партридж. – Трябва да съм пропуснал тази част. Някой може ли да ме информира?

Пърди поглежда към Хопс и Форстийд. За човек, който живее в Купола, Форстийд е много мургав. Зъбите му са толкова блестящи, че изглеждат като полирани. Косата му е остра, сякаш е била напръскана със спрей за коса.

– Този път ще дойдат всички високопоставени и важни хора – обяснява Форстийд. – Церемонията ще е затворена за публиката, обаче ще я излъчваме на живо. Искаме тя да създава усещане за важност. За момента, в който хората наистина ще приемат бъдещите си лидери. Така ще преминем към този нов етап.

Партридж се обляга назад и въздъхва. Той познава тези

хора от политическите функции, които изпълняват, и приетите. Те са хората, живеещи в жилищната сграда, където е израснал, и са родителите на приятелите му от академията.

– Този път не искам да седя до Айралийн – поклаща глава той. – Не ме разбирайте погрешно. Тя ми харесва. Уважавам я. Но те трябва да свикнат с мисълта, че няма да се женя за нея. Всеки път, когато ме видят с нея, ще ми е все по-трудно да обяснявам, че съм с Лайда.

На Бъдни вечер се бяха целували малко, след което той беше сложил ръка върху меката кожа на корема ѝ, където бебето тъкмо започваше да расте.

– Ще ставам баща. Двамата с Лайда ще се женим. Трябва да накараме хората да свикнат с тази мисъл и да приключим с лъжите на баща ми.

Хопс поклаща глава и двойната му гуша се разлюлява. Той е човекът, заел се с работата върху имиджа на Партридж:

– Работим върху история, която ще оправи нещата. Имаме план, но просто е твърде рано. Екипът ми работи усърдно. Повярвай ми.

– А истината? – Партридж усеща как по лицето му се разлива топлина.

Начинът на работа на баща му е бил свързан с лъжи. Разказвал е на хората приказки, за да могат да спят нощем – приказки за един свят, разделен на *чисти* и *несретници*.

– Какво ще кажете поне веднъж да изречем истината?

Форстийд поставя юмруците си на масата и се изправя, навещавайки се към Партридж:

– Истината е, че си прельстил една жена, докато си сгоден за друга. Наложницата ти е настанена на хубаво място, за да си мълчи. Какъвто е бащата, такъв е и синът.

– Изобщо не приличам на баща си – Партридж се втренчва във Форстийд, очаквайки той да отстъпи, но мъжът не го прави. Той гледа гневно към Партридж, сякаш си проси младият мъж да го удари.

Пърди нарушава мълчанието. Той се почесва по тила и казва:

– Просто не разбирам защо не се интересуваш от момиче като Айралийн. Тя е създадена за теб.

– В буквалния смисъл – натъртва Партридж.

– Е, тя е истински улов – отбелязва Пърди. – Понякога някой друг трябва да ти подаде огледало, за да видиш нещата по-ясно. Не съм ли прав, приятели?

– Да, разбира се – отвръща Хопс.

Форстийд кимва.

Партридж усеща силно пристягане в гърдите.

– Влюбен съм в Лайда. Няма да ме принудите да спра да я обичам, ясно ли е? Така че защо не запазите проклетото си мнение за себе си?

– Ще измислим нещо – Пърди вдига ръце във въздуха. – Всичко ще бъде наред.

От всичко той най-много мрази точно това – отбранителните, закачливи усмивки, които прикриват всичките лъжи. Не може да понася това повече. Има чувството, че гърдите му ще експлодират. Той се навежда напред.

– Зная истината и ще ръководя с истината. Баща ми беше най-големият масов убиец в историята – казва Партридж. Това е истината, която той е съдържал в себе си дълго време. Поне веднъж се чувства силен. – Хората знаят това, но се преструват, че не го знаят. На всички са им били казвани лъжи и те живеят в съответствие с тях. Това сигурно ги изяжда отвътре. Би трябвало да са готови да го признаят. Това е единственият начин да продължат напред. Трябва да се справят с това и да започнат отначало.

– Господи! – възкликва Хопс. Той е извадил от джоба си носна кърпичка и я притиска към горната си устна и челото.

– С каква цел? – пита Форстийд с широко отворени от удивление очи. – Да не би да искаш *несретниците* и *чистите* да вървят ръка за ръка към някакво красиво бъдеще?

– Ще навреди ли, ако сме подготвени за времето, когато напуснем Купола и започнем да устройваме живота си там, навън? Лошо ли ще е, ако изпитваме известно състрадание към *оцелелите*? – Партридж и Лайда правеха планове за някои прости неща, които можеха да започнат да правят, за да подобрят живота отвън – чиста вода, храна, образование и медицинско обслужване. – Можем наистина да подобрим живота им.

– Колко благородно – казва Форстийд.

Партридж не може да понася снизходителното му държане.

– Да не прибързваме – казва Пърди.

На Партридж му е писнало да отлага нещата, за да избегне конфликт. Моментът е настъпил. Той променя тона си, опитвайки се гласът му да звучи възможно най-спокойно:

– Вижте, мислих за това. Какво толкова лошо би имало, ако съветът се състои от хора отвътре и от хора отвън?

Той, Лайда и Преша могат да участват в този съвет, заедно с Брадуел и Ел Капитан. Могат да осъществят истински напредък.

– Господи! – възкликва Форстийд, отива до вратата, проверява дали тя е заключена и след това сяда на масата.

– Какво лошо би имало в такъв съвет? Какво лошо би имало в това да осъществим известен напредък? – продължава Партридж. Трябва да има напредък. Това беше основната причина да се предаде на Купола. Затова уби баща си – за да се бори за някаква надежда.

– Не, не и не – тихо се възпротивява Хопс. – Това са твоите хора, Партридж – хората от Купола. Те харесват нещата да са нормални и последователни. Не можеш да се намесиш в живота им и да го обърнеш наопаки.

На Партридж му се иска да стане и да обърне масата. Той скръства ръце на гърдите си, за да се опита да слържи бясно туптящото си сърце:

– Защо не? Може би това е единственият начин, по който ще успеем да възстановим нещата.

Форстийд се засмива.

– Какво е толкова смешно? – Партридж изпитва внезапна омраза към Форстийд. Лицето му почервява от гняв. Щеше да е по-добре Форстийд да го беше ударил или поне да беше оспорил думите му. Но да му се присмива ...

– Като изследовател бих искал да ти обясня, че онова, което наричаш „лъжа“... – започва Хопс.

– Термин, с който аз дълбоко не съм съгласен – намесва се Пърди.

– Тази лъжа – продължава Хопс, като прави във въздуха

жест за кавички – създаде основата, която позволява на хората да приемат себе си, да могат да се гледат в очите, да се обичат един друг и да продължават. Ако премахнеш това, тогава...

– Тогава какво? – пита Партридж.

– Ако ги лишиш от тяхната лъжа, те ще се самоунищожат – усмихва се Форстийд. – Ето какво. Какво ще кажеш за малко състрадание към хората *вътре* в Купола, а?

В стаята настъпва тишина. Тези мъже няма да бъдат на негова страна. Има други хора в Купола, които би трябвало да са на страната на Партридж – *Лебедът* например. Те са онези, които планират да сложат властта в неговите ръце – планът, който майка му се беше опитала да задейства отвън. Къде, по дяволите, са те сега? Партридж се нуждае от някакви подкрепления. Дори не е сигурен дали Форстийд казва истината. Дали лъжата държи тези хора заедно, или той просто се опитва да накара Партридж да мълчи?

– Искам да се срещна с Гласингс – казва Партридж.

– Гласингс? – повтаря Хопс.

– Старият ми учител по история на света.

Гласингс е един от тайните водачи на *спящите клетки*, които са част от *Лебеда* и човекът, осигурил хапчето, с което Партридж уби баща си. В известна степен Гласингс е този, който го беше въвлякъл в това. Би искал поне той да се появи отново в живота му.

– Защо искаш да се видиш с него? – пита Форстийд.

„Дали името на Гласингс го е разтревожило?“ – мисли си Партридж.

– Имам някои въпроси за световната история – бързо успява да излъже той. – Би ни помогнало, ако знаем как са действали другите водачи. Не мислите ли?

– Баща ти беше велик водач. Какво повече ти е нужно? – казва Пърди и нервно се усмихва.

На Партридж му се иска да накара Пърди да уреди среща с Гласингс, но не му харесва подозрителния поглед в очите на Форстийд. Затова въздъхва тежко, сякаш е отегчен.

– Още колко такива церемонии ще има? – пита отново той.

Пърди преглежда отново графика си. Набира дати и брои

на глас до седем.

– Това е всичко. Общо седем възпоменателни церемонии. Не е зле.

– И след това можем да изкараме новата история – раздялата между теб и Айралийн и новината за новата ти любов, Лайда – казва Хопс. – Ще съобщим за бебето два месеца след това.

„Дали просто няма да продължат да отлагат?“ – безпокои се Партридж.

– Новата история за Лайда ще излезе скоро, нали? След дни, а не след седмици.

– Разбира се – уверява го Хопс.

– Просто излез там, отвън и си кажи репликите, Партридж. Позволи им да засвидетелстват своето уважение – добавя Форстийд.

– Добре, но без Айралийн – предупреждава ги Партридж. – Тя, така или иначе, се нуждае от почивка. Просто я изпратете у дома, ясно ли е?

Той е загрижен за Айралийн. Тя е подложена на голямо напрежение, чувства се наблюдавана под лупа и знае, че ролята ѝ ще се промени. Партридж я увери, че тя винаги ще има място в живота му като приятел, както и уважавана роля в обществото, но той просто още не знае как ще стоят нещата.

– Все още не можем да обещаем нищо за Айралийн – отвръща Хопс. – Знаеш, че там има много неизвестни фактори.

Той има предвид Мими, вдовицата на баща му и майка на Айралийн, която може да бъде непредсказуема.

– Не можем да бъдем заложници на Мими. Аз съм шефът. – Партридж се изправя и макар че онова, което току-що беше казал, да го кара да се чувства нервен, добавя:

– Този път Айралийн няма да присъства. Ясно ли е? Не искам тя да седи до мен при предаването на живо.

Лайда щеше да гледа, нали? Той си я представя такава, каквато я беше видял последния път. Тя носеше дълга, памучна, бяла нощница. Беше уморена – напоследък не спеше добре, но беше и неспокойна.

– Чувствам се като тигър в клетка – бе му казала тя. – Не зная още колко дълго ще мога да издържа. Кога ще се вър-

неш?

Той я целуна и отвърна:

– Веднага, щом мога – не можеше да ѝ обещае нищо, затова добави:

– Точно в момента моят собствен живот не ми принадлежи, но скоро това ще се промени. Това време ще дойде. Обещавам.

– Тази среща приключи – казва Партридж.

Понякога точно малките неща бяха онези, които го караха да се чувства толкова добре – като да обяви края на срещата. Не би трябвало да има такова значение, но му харесва да показва мускули и никой да не може да му се противопостави.

Форстийд отива до вратата пръв и се протяга към дръжката.

– Позволи ми – казва той.

Отваря вратата на Партридж. Ето я редицата от безупречно облечени опечалени. Главите им се завъртат и погледите им се насочват към Партридж. Той чува няколко сподавени ридания. Всички го гледат очаквателно.

Форстийд потупва Партридж по рамото прекалено силно. Навежда се близо до него и прошепва:

– Да знаеш, не си прав. Баща ти не беше просто най-големият масов убиец в историята. Той беше най-успешният. Има разлика.

Партридж слага ръка върху вратата, готов да напусне стаята.

– Няма да продължавам да живея в лъжите му вместо него. Не съм негова марионетка и със сигурност още по-малко твоя.

Форстийд му се усмихва. Зъбите му почти светят – толкова са бели.

– Сякаш ти нямаш вече свои собствени лъжи, Партридж – казва той толкова тихо, че само Партридж да може да го чуе. – Ако ще започваш начисто, защо не започнеш от себе си?